På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (femte afdeling)

1. **Den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt, nedsættes til 205 800 ECU (272 349 546 LIT).**

2. **Sagsøgte frifindes i øvrigt.**

3. **Hver part bærer sine omkostninger.**

Galmot Mackenzie Stuart

Due Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. oktober 1983.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

Y. Galmot
Formand for femte afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. JULI 1983 [1]

Høje Domstol.

Sagsøgeren i den sag, jeg skal behandle i dag, er en stålproducerende virksomhed, der består af tre stålværker (Casto, Sarezzo og Settimo), og som ved skrivelse fra Kommissionen af 19. december 1980 fik meddelelse om størrelsen af dens produktionskvoter for fjerde kvartal 1981 for råstål samt for gruppe II-produkter og gruppe IV-produkter i henhold til den fra adskillige sager så bekendte beslutning nr. 2794/80 (EFT

1 — Oversat fra tysk.

L 291 af 31. 10. 1980, s. 1). Ved meddelelse af 23. februar 1981 blev sagsøgerens kvota for råstål forhøjet; desuden blev kvoten for gruppe IV-produkter forhøjet derved, at virksomheden købte kvoter hos andre virksomheder — hvilket Kommissionen fik meddelelse om ved skrivelse af 25. marts 1981 — samt derved, at den ikke-udnyttede kvota for fjerde kvartal 1980 i henhold til artikel 8, stk. 2, i beslutning nr. 2794/80 blev overført til første kvartal 1981.

Efter udløbet af første kvartal 1981 viste det sig, at sagsøgeren havde produceret mere end virksomheden måtte i henhold til kvotaordningen. På grundlag af de regelmæssige anmeldelser til Kommissionen mener virksomheden selv, at kvotaoverskridelsen har andraget 1 157 tons for gruppe II-produkternes vedkommende og 4 331 tons for gruppe IV-produkternes vedkommende, altså alt i alt 5 488 tons. På grundlag af indberetningerne fra sine inspektører mener Kommissionen derimod at kunne fastslå, at sagsøgeren ikke har opbrugt sin kvota for gruppe II-produkter, mens overskridelsen for gruppe IV-produkternes vedkommende — med fradrag af den i artikel 8 i beslutning nr. 2794/80 angivne overskridelsestolerance — har svaret til det samlede af sagsøgeren angivne tal, nemlig 5 488 tons.

Sagsøgeren havde allerede selv gjort Kommissionen opmærksom på kvotaoverskridelsen ved telex af 7. april 1981. Sagsøgeren anførte heri, at virksomheden straks efter meddelelsen om kvoterne havde programmeret den nødvendige indstilling af arbejdet og underrettet fagforeningerne herom; på grund af en ændring på valseværket i Casto blev der imidlertid produceret mere end programmeret i den anden halvdel af marts, hvilket sagsøgeren ikke havde kunnet forudse. Desuden fremhævede sagsøgeren i telexmeddelelsen, at den største del af merproduktionen skete til lager; den blev altså ikke anvendt til yderligere leverancer, og sagsøgeren ville foretage en tilsvarende begrænsning af sin produktion fra og med april 1981.

I første omgang reagerede Kommissionen ikke på nævnte telex. Først den 19. januar 1982 tilstillede Kommissionen sagsøgeren en skrivelse, hvori Kommissionen fastslog, at det ud fra indberetningerne fra Kommissionens inspektører måtte antages, at sagsøgeren havde overskredet sin produktionskvota for gruppe IV-produkter med 5 488 tons; i medfør af artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 (75 ECU pr. ton overskridelse) var dette ensbetydende med en bøde på 411 600 ECU.

På opfordring af Kommissionen tog sagsøgeren stilling hertil i en skrivelse af 1. februar 1982. Sagsøgeren henviste på ny til, at der som følge af, at arbejdet på valseværket i Casto var blevet påbegyndt, havde været en uforudseelig merproduktion, og at de standsninger i produktionen, der var aftalt med fagforeningerne, ikke havde kunnet forlænges på grundlag af den nævnte omstændighed. Sagsøgeren tilføjede, at der var tale om en merproduktion af universalstål, altså et produkt, hvor der ikke er problemer, og som ikke længere omfattes af den tvungne kvotaordning. Sagsøgeren nævnte sluttelig, at den samlede produktion i 1981 måtte tages i betragtning.

Efter at have hørt sagsøgeren den 18. marts 1982 udstedte Kommissionen den 11. juni 1982 en beslutning i henhold til artikel 9 i beslutning nr. 2794/80; heri pålagde Kommissionen sagsøgeren en bøde på 411 600 ECU (= 544 699 092 LIT) for at have overskredet produktionskvoten for gruppe IV-produkter i første kvartal 1981 med 5 488 tons; det bestemtes, at sagsøgeren skulle betale bøden senest to måneder efter meddelelsen om beslutningen.

Den 16. juli 1982 anlagde sagsøgeren sag ved Domstolen med påstand om, at beslutningen af 11. juni 1982 annulleredes, subsidiært, at bøden blev nedsat til et symbolsk beløb eller i hvert fald til et beløb, der var væsentligt mindre end fastsat i beslutningen.

Til sagsøgerens begrundelse, som efter Kommissionens opfattelse ikke er holdbar, skal jeg bemærke følgende:

1. Første anbringende

Sagsøgeren har i den forbindelse påberåbt sig EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, hvori det hedder:

»Den Høje Myndighed kan pålægge virksomheder, som overtræder de i medfør af denne artikel trufne beslutninger, bøder op til et beløb svarende til værdien af den uretmæssige produktion.«

Heraf følger, at Kommissionen råder over et skøn, som den skal udøve. Det må således være retsstridigt blot automatisk at pålægge ensartede bøder, jfr. artikel 9 i beslutning nr. 2794/80, der bestemmer følgende:

»Virksomheder, som overskrider deres produktionskvota eller den del af denne kvota, som i henhold til artikel 7, stk. 2 og 3, kan leveres inden for det fælles marked, pålægges en bøde, der generelt beløber sig til 75 ECU/ton for overskridelser for almindeligt stål og til 150 ECU/ton for overskridelser for specialstål.«

Når der derfor pålægges bøder, der må anses for at være maksimumsbøder, må der gives en begrundelse. En sådan begrundelse er ikke givet i den foreliggende sag, hvorfor den anfægtede individuelle beslutning nødvendigvis må annulleres.

Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at den i den nævnte artikel 9 selv har begrænset sit skøn, hvilket — i modsætning til, hvad sagsøgeren mener — ikke kun kan ske i en retsregel, der har samme rang som artikel 58 i EKSF-traktaten. Begrundelsen herfor findes i betragtning 9 til beslutning nr. 2794/80, hvori det hedder:

»For at sikre kvotasystemets effektivitet er det nødvendigt, at enhver overskridelse effektivt straffes med en bøde, som fastsættes som en funktion af hver ton produktionsoverskridelse.«

Når Kommissionen derfor automatisk anvender ensartede bøder, kan disse ikke betragtes som *maksimumsbøder,* ligesom Kommissionen heller ikke behøver give en begrundelse for, at den har set bort fra mindre sanktioner.

På dette punkt har Kommissionen efter min opfattelse ret.

Selv om der ikke ved artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 er indført en absolut automatik, er der dog ingen tvivl om, at bestemmelsen i det mindste *principielt* udelukker, at der kan udøves et skøn ved fastsættelsen af sanktioner i forbindelse med beslutningen om stålkvoter. Dette kan klart udledes af den nævnte betragtning, og andet kan heller ikke sluttes af det i artikel 9, stk. 1, anvendte ord »generelt«, som efter min opfattelse må sammenholdes med artikel 9, stk. 2.

Desuden kan jeg ikke se, hvordan der skulle kunne rejses indvendinger herimod. For det første er det sikkert således — dette har Kommissionen påvist med henvisning til opgørelser af værdien af den pågældende produktion — at den i EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, fast-

satte sanktion holder sig inden for fastlagte rammer. For det andet mener jeg også, at Kommissionen ikke gør sig skyldig i nogen tilsidesættelse af artikel 58, når den ved anvendelsen af bestemmelsen principielt har besluttet sig for ikke at udøve et skøn ved fastsættelsen af bødens størrelse. Der er her bestemt ikke tale om nogen regulær automatik, idet Kommissionen i visse helt særlige tilfælde, som den har anført i den nævnte svarskrivelse, fuldstændigt fraviger reglen i artikel 9, stk. 1. Desuden må det ikke glemmes, at EKSF-traktatens artikel 58, stk. 4, skal tilgodese ordningens formål og derfor må fortolkes tilsvarende. Dette kan imidlertid umiddelbart give anledning til den overvejelse, at en effektiv sikring af kvotaordningen kræver, at der er en vis automatik i sanktionssystemet og en begrænsning af skønsmargenen, således at de berørte virksomheder ikke får indtryk af, at overtrædelser af kvotaordningen i påkommende tilfælde — henset til alle tænkelige omstændigheder, der skal tages i betragtning — kun kan medføre ganske ubetydelige sanktioner.

Princippet om, at bøderne i henhold til artikel 9, stk. 1, i beslutning nr. 2794/80 skal være ensartede, kan derfor ikke anfægtes som værende uforeneligt med EKSF-traktatens artikel 58. Det er derfor også klart, at der ikke i det enkelte tilfælde kan kræves en begrundelse for, at Kommissionen ikke har fraveget reglen under hensyntagen til særlige omstændigheder, som efter Kommissionens opfattelse er uden særlig betydning. Den i denne sag omtvistede beslutning, som i sin begrundelse trods alt nævner den i teknisk forstand angiveligt uforudseelige produktion på Cast-værket, kan derfor ikke annulleres på grund af manglende begrundelse.

2. Andet anbringende

Sagsøgeren har endvidere gjort gældende, at Kommissionen ved fastsættelsen af sanktionen ikke har taget hensyn til en række særlige omstændigheder, som under alle omstændigheder burde have foranlediget Kommissionen til helt at se bort fra bøden eller i hvert fald fastsætte en mindre bøde.

Således gav sagsøgeren selv meddelelse om, at produktionskvoten var overskredet, nemlig i ovennævnte telex af 7. april 1981. Desuden har sagsøgeren på korrekt måde programmeret sin produktion i overensstemmelse med den tildelte kvota; den merproduktion, der opstod fra og med den anden uge i marts, skyldtes, at det ombyggede valseværk i Casto efter produktionsstarten i begyndelsen af marts ikke — som først antaget — kun udnyttede en tredjedel af sin kapacitet, men straks producerede det dobbelte, altså den optimale produktion. Desuden havde sagsøgeren været bundet af aftaler med fagforeningerne og med de firmaer, som havde opstillet det nye anlæg i Casto, og havde derfor ikke kunnet reagere på den uforudseelige merproduktion i Casto ved på et tidligere tidspunkt at standse produktionen. Af den grund havde det heller ikke været muligt at standse produktionen i valseværket i Casto på et tidligere tidspunkt, idet eventuelle mangler ellers ikke ville være blevet opdaget, og de nødvendige ændringer ikke havde kunnet foretages i tide.

Med hensyn til nævnte anbringende er jeg ikke enig med Kommissionen i, at det i henhold til artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 kun er resultatet (overskridelse af kvoterne), der er afgørende, mens der ikke skal tages hensyn til overvejelser vedrørende skyldspørgsmålet — om der er tale om en forsætlig eller uagtsom overskridelse af kvoterne — eller om der foreligger formildende omstændigheder. Dette ville nemlig ikke være foreneligt

med, at der i artikel 58, stk. 4, som artikel 9 i beslutning nr. 2794/80 er udstedt i henhold til, er hjemlet en egentlig sanktionsmulighed, som givetvis forpligteer Kommissionen til at tage hensyn til almindelige retsgrundsætninger. Alt i alt kan de af sagsøgeren fremførte omstændigheder dog ikke tillægges en sådan betydning for strafudmålingen med den virkning, at der også måtte gives en begrundelse herfor.

a) Dette gælder bestemt med hensyn til det forhold, som i hvert fald kan betegnes som en »formildende omstændighed«, nemlig at sagsøgeren selv straks gjorde opmærksom på kvotaoverskridelsen. Dette er dog ikke af særlig betydning, idet Kommissionen inspektører uafbrudt siden slutningen af 1980 havde været til stede i sagsøgerens virksomhed — som i andre virksomheder — og derfor i forbindelse med deres løbende kontrol af sagsøgerens produktion og de indberetninger herom, der regelmæssigt skulle afsendes, meget hurtigt, måske endda allerede inden ovennævnte telex blev afsendt, kunne få kendskab til den pågældende merproduktion. Den omstændighed, at sagsøgeren selv har givet oplysning herom, har altså ikke bidraget til at lette håndhævelsen af kvotasystemet.

b) Til sagsøgerens bemærkninger om den korrekte programmering af produktionsforløbet efter meddelelsen om produktionskvoterne og om, at merproduktionen i det ombyggede værk i Casto var uforudseelig, skal jeg for det første bemærke, at den pågældende programmering og de dermed forbundne aftaler med fagforeningerne om periodiske standsninger i produktionen åbenbart — dette blev oplyst under retsmødet — allerede blev fastlaget i januar 1981. Men da forhøjelsen af produktionskvoten til ca. 74 000 tons først skete i begyndelsen af marts, var grundlaget en produktionskvota på ca. 67 000 tons. Heraf kan kun sluttes, at end ikke den uforudseelige merproduktion i marts på omkring 5 500 tons kunne føre til en kvotaoverskridelse, eller at der ved planlægningen af produktionen på det af sagsøgeren angivne tidspunkt var sket en fejl, som ville kunne begrunde, at sagsøgeren måtte anses for ansvarlig.

For det andet er der også stærkt begrundet tvivl om, hvorvidt merproduktionen i Casto ikke faktisk kunne forudses og teknisk set måtte betegnes som helt unormal. Som udgangspunkt er det vel således, at selv om der på et nyt anlæg i almindelighed produceres lidt mindre i begyndelsen, kan det ikke udelukkes, at der med det samme opnås et normalt produktionsniveau, nemlig når et sådant anlæg — således som det synes at have været tilfældet i Casto — straks udnyttes fuldt ud med testformål for øje. Den af sagsøgeren fremlagte tekniske rapport fra ingeniør Bolsi kan ikke ændre, at sagsøgeren bevidst har valgt at løbe en sådan risiko. I rapporten omtales nemlig kun, uden at der gives nogen nærmere begrundelse, at man fra teknisk side regnede med, at kapaciteten for det ombyggede anlæg i Casto kun kunne udnyttes med 30-35 % i den første måned efter ibrugtagningen. Desuden måtte man gå ud fra, at fejl ved nye anlæg normalt ville vise sig i begyndelsesfasen. Af den grund måtte det ud fra ingeniørens erfaring antages, at den faktiske produktion i marts 1981 teknisk set var uforudseelig. Desuden har det i denne forbindelse ikke kun interesse, at produktionsplanlægningen ifølge den nævnte rapport åbenbart var relativt let i begyndelsesfasen, hvorfor der måtte forventes en høj produktivitet, ligesom uheld måtte anses for relativt usandsyn-

lige. Har jeg forstået sagen rigtigt, blev værket desuden ikke alene ombygget med henblik på at forbedre kvaliteten og begrænse restprodukterne, men også således, at værket skulle arbejde *hurtigere.* Mens den gennemsnitlige produktion pr. dag i Casto i januar 1981 ifølge de oplysninger, sagsøgeren har fremlagt, androg 409 tons og i den sidste uge af februar 330 tons, steg den allerede i den anden uge af marts til 577 tons og i den tredje uge af marts til 667 tons.

c) Hvis man imidlertid går ud fra, at udviklingen i produktionen i Casto faktisk var uforudseelig, og sagsøgern således heller ikke var »skyldig« på det *tidspunkt,* hvor det ombyggede anlæg blev taget i brug, og hvis man videre antager, at det ikke — selv om det teknisk sikkert var muligt — kunne anses for rimeligt at afbryde eller sinke produktionen, fordi anlægget fortsat måtte udnyttes med henblik på at opdage og omgående udbedre eventuelle fejl, og navnlig fordi leverandørerne, som først kunne kræve fuldstændig betaling efter at anlægget var gennemprøvet, havde krav på, at de nødvendige tests blev fortsat, står det dog under alle omstændigheder fast, — hvilket i det mindste gør den af sagsøgeren krævede tekniske ekspertise overflødig — at produktionsprogrammet kunne ændres på sagsøgerens to øvrige virksomheder, således at produktionskvoterne kunne overholdes. Man må bestemt tage hensyn til en sådan mulighed, for det første fordi produktionsstigningen i Casto allerede viste sig i den anden uge af marts, og for det andet på grund af produktionsstørrelsen samt produktionsstigningen i begge sagsøgerens øvrige værker. Som vi har hørt, androg produktionen i Settimo 8 425 tons i februar og 12 531 tons i marts, ligesom den i Sarezzo 4 350 tons i februar og 6 747 tons i marts. Sagsøgerens henvisning til *afstanden* mellem de forskellige virksomheder er for så vidt uden betydning, idet de uden tvivl står i indbyrdes forbindelse ved hjælp af moderne kommunikationsmidler. Det samme er tilfældet for sagsøgerens henvisning til aftalerne med fagforeningerne om produktionsstandsninger; på grund af risiko for strejke kunne nævnte aftaler ikke være blevet brudt og ville ikke kunne være opsagt, fordi »Cassa Integrazione Speciale« endnu ikke eksisterede. Aftalerne blev nemlig allerede indgået i januar 1981, på hvilket tidspunkt man lagde en mindre produktionskvota til grund. Hvis der imidlertid ikke skulle opstå en programmeringsfejl, og produktionsstigningen skulle anerkendes som værende fuldkommen uforudseelig, ville dette vel også i forhold til fagforeningerne have været en holdbar begrundelse for at ændre indgåede aftaler.

3. Tredje anbringende

Efter sagsøgerens opfattelse burde Kommissionen desuden have taget i betragtning, at sagsøgeren, som allerede meddelt i telexen af 7. april 1981, efterfølgende producerede mindre, end sagsøgeren havde ret til på grundlag af kvoterne, og at sagsøgeren således for året 1981 set under ét, ikke udnyttede sine kvoter på trods af den omhandlede overskridelse.

Sagsøgeren har i den forbindelse indledningsvis anført, at der i andet kvartal 1981 blev produceret 623 tons valseværksprodukter mindre end fastsat i kvoten; tilsvarende blev der i tredje kvartal 1981 produceret 8 715 tons mindre og i fjerde kvartal 7 025 tons mindre. Efter den mundtlige forhandling

oplyste Kommissionen dertil på et spørgsmål fra Domstolen, at sagsøgeren i andet kvartal 1981 producerede 5 277 tons for meget af gruppe II-produkter, mens produktionen af gruppe IV-produkter var 11 018 tons mindre end den tildelte kvota. Desuden producerede sagsøgeren i de øvrige kvartaler af 1981, for hvilke beslutning nr. 1831/81 (EFT L 180 af 1. 7. 1981, s. 1) var gældende, ikke den tilladte mængde valseværksprodukter, idet produktionen i begge kvartaler var ca. 9 000 tons mindre end kvoten.

I de generelle beslutninger om kvoter fremgår det for så vidt ingen steder, at det er forbudt at udligne en merproduktion ved efterfølgende at undlade at udnytte kvoten fuldt ud. Ligeså sikkert er det imidlertid også, at nævnte omstændighed ikke *alene* kan begrunde, at der i forbindelse med sanktionsordningen skulle være pligt til at tage hensyn til sådanne fremgangsmåder. Herimod taler tværtimod vægtige grunde.

Ordningen med at tilpasse produktionen til den faldende efterspørgsel er klart — hvilket også er i producenternes interesse og efter deres ønsker, idet de planlægger deres produktion i overensstemmelse hermed — opbygget på *kvartalsbasis.* Artikel 3 i beslutning nr. 2794/80 bestemmer udtrykkeligt, at Kommissionen fastsætter kvartalsmæssige produktionskvoter for hver enkelt virksomhed. Såfremt kvoterne ikke blev udnyttet, kunne der i henhold til artikel 8 i begrænset omfang finde overførsel sted til det følgende kvartal. Derfor kan den i artikel 9 nævnte overskridelse af produktionskvoterne kun ske *på kvartalsbasis.* Artikel 9, stk. 2, fører med sikkerhed heller ikke til et andet resultat, således som sagsøgeren mener. Når der nemlig skulle tages hensyn til kvotaoverskridelser i *foregående* kvartaler, var det kun med henblik på en eventuel skærpelse af sanktionen. Heraf kan det imidlertid ikke udledes — hvilket under hensyntagen til artikel 3 og artikel 9, stk. 1, ville være overraskende — at spørgsmålet om, hvorvidt kvoterne blev overholdt, måtte afgøres ud fra hele den periode, hvor den generelle beslutning vedrørende kvoter var gældende.

Hvis man anerkendte, at en overskridelse af kvoterne i et kvartal uden videre kunne udlignes gennem en senere begrænsning af produktionen, måtte man — navnlig hvis der ikke kun var tale om et enkelt tilfælde — regne med alvorlige forstyrrelser i ordningen, således at det formål, der ønskedes tilgodeset, klart blev bragt i fare. For kvotaordningen er det vigtigt at have relativt kortfristede markedsprognoser. Disse ville imidlertid ikke længere have mening, og ønsket om ved hjælp af en begrænsning af udbudet at skabe grundlag for en prisforhøjelse ville i betydelig grad blive bragt i fare, hvis virksomhederne kunne fastsætte deres produktion, som de ville, i visheden om, at de kunne udligne en eventuel merproduktion i efterfølgende kvartaler. Da Kommissionen, som administrerer ordningen, i så fald til enhver tid måtte indkalkulere stigninger og fald i produktionen, kunne den aldeles opgive at føre en fornuftig planlægning og en fortsat afhjælpning af den bestående krise. Derfor må en kvotaoverskridelse i et *enkelt* kvartal principielt være ulovlig, selv om den udlignes fuldstændigt gennem en mindre produktion i den efterfølgende periode.

Hvis man trods alle åbenbare betænkeligheder alligevel i en sag som den foreliggende kunne overveje at tage hensyn til *formildende omstændigheder* på grund af en efterfølgende lettelse af markedet og følgelig en nedsættelse af bøden til under det normale, kan dette bestemt kun ske inden for snævre grænser. Prin-

cipielt må det kræves, at udligningen af produktionen sker straks og efter rettidig meddelelse, således at Kommissionen kan tage hensyn hertil ved sin planlægning. For så vidt angår denne sag kunne der således vanskeligt tages hensyn til den mindre produktion i det andet halvår af 1981, altså i en periode, for hvilken der var indført en ny kvotaordning; desuden var det i marts 1981 på ingen måde sikkert, om og hvordan ordningen ville blive gennemført. For at man kan tale om en form for »ægte anger« (»tätiger Reue«), må det desuden godtkøres, at den mindre produktion i det umiddelbart påfølgende kvartal er resultatet af en bevidst undladelse og ikke er en nødvendig følge af markedsudviklingen eller begivenheder af teknisk karakter.

Ifølge Kommissionens oplysninger om produktionens størrelse er den første af de nævnte forudsætninger opfyldt i den foreliggende sag. Med hensyn til den anden forudsætning er der imidlertid begrundet tvivl med hensyn til *omfanget* af den manglende udnyttelse af kvoten i andet kvartal 1981, som langt oversteg, hvad der ville have været nødvendig til at udligne merproduktionen i første kvartal. Det er derfor nærliggende at antage, at denne omstændighed hang sammen med andre forhold end virksomhedens egne beslutninger; når nemlig virksomhederne i almindelighed kritiserer, at produktionskvoterne er for små, vil hver enkelt virksomhed sikkert gøre alt for at udnytte kvoterne bedst muligt. Det kan derfor ikke udelukkes, at sagsøgeren i hvert fald *i begyndelsen af det andet kvartal* bestræbte sig på at overholde sit løfte, og at andre omstændigheder først senere førte til, at sagsøgerens produktion kom til at ligge så langt fra kvotens maksimum. Ud fra det synspunkt er det efter min opfattelse også uden yderligere oplysninger ikke uforsvarligt at anerkende, at der foreligger formildende omstændigheder, og at den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt, kan nedsættes; jeg vil ikke sætte tal på nedsættelsen, men skal tværtimod overlade dette til Domstolens skøn.

4. Fjerde anbringende

Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at beslutningen indeholder to *faktiske mangler*, som ikke kan lades ude af betragtning.

Sagsøgeren har i den forbindelse henvist til beslutningens femte begrundelse, hvori det imod sagsøgerens forsøg på at retfærdiggøre, at det ændrede valseværk i Casto straks efter at være taget i brug opnåede teknisk uforudseelige resultater, fastslås, at der i Casto blev produceret gruppe II-produkter, mens kvotaoverskridelsen vedrørte gruppe IV-produkter. Dette er faktisk ikke rigtigt; tværtimod har valseværket i Casto allerede før ændringen kunnet producere og også faktisk produceret produkter i begge grupper.

For det andet er det efter sagsøgerens opfattelse en mangel, at der i beslutningens begrundelse kun omtales en kvotaoverskridelse med hensyn til gruppe IV-produkter. Efter sagsøgerens opfattelse har der også været tale om en overskridelse med hensyn til gruppe II-produkter, ligesom overskridelsen med hensyn til gruppe IV-produkterne var mindre end af Kommissionen angivet. En sagkyndig ville uden videre kunne konstatere dette på grundlag af de periodiske produktionsmeddelelser, sagsøgeren har fremlagt.

Efter min opfattelse kan ingen af de nævnte omstændigheder dog føre til, at den anfægtede beslutning bør annulleres, eller at den pålagte bøde bør ændres.

a) Med hensyn til det første spørgsmål, hvor Kommissionen har indrømmet, at der er tale om en ukorrekt fremstilling af

de faktiske omstændigheder i begrundelsen for beslutningen, blev der for det første givet en plausibel forklaring på, hvorledes denne uheldige formulering var opstået. Sagsøgerens telex af 7. april 1981 kunne nemlig efterlade det indtryk, at der efter ændringen af anlægget i Casto for første gang blev produceret gruppe II-produkter, og at der derved — således kan i øvrigt også sagsøgerens skrivelse af 1. februar 1982 forstås — opstod en uventet merproduktion. For det andet er det åbenbart, at den omtalte konstatering i beslutningens begrundelse er uden betydning for beslutningens indhold. I virkeligheden har Kommissionen vel ikke principielt villet acceptere den forklaring, sagsøgeren har forsøgt at give, og heller ikke villet anerkende, at der er tale om en faktisk fejl. Som det fremgår af den følgende sætning i beslutningens begrundelse, kan den angiveligt uforudseelige merproduktion i Casto efter Kommissionens opfattelse — og den kan der, som ovenfor nævnt, ikke rejses indvendinger imod — under ingen omstændigheder begrunde kvotaoverskridelsen. Derfor er det til syvende og sidst uden betydning, hvorledes produktionsprogrammet i Casto var udformet, og hvad Kommissionen vidste herom.

b) Med hensyn til den gruppe produkter, for hvilken der er tale om en kvotaoverskridelse, har Kommissionen tillagt det stor vægt, at de indberetninger pr. telex, som sagsøgeren har fremlagt, og som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sin opfattelse, er mangelfulde, og at Kommissionen derfor med rette har lagt sine egne inspektørers indberetninger til grund for beslutningen.

Hvem der har ret på dette punkt, kan efter min opfattelse stå åbent, for der er — som jeg allerede én gang har nævnt — ikke uenighed om den samlede kvotaoverskridelse, og det er faktisk uden betydning, inden for hvilken gruppe overskridelsen har fundet sted. For det første kan den påståede uforudseelige merproduktion ikke anerkendes som en rimelig forklaring på kvotaoverskridelsen. Desuden er sagsøgerens henvisning til, at situationen med hensyn til gruppe II-produkter var mindre krisepræget, og at de pågældende produkter derfor senere blev taget ud af det obligatoriske kvotasystem, heller ikke et brugbart forsøg på at fremkomme med en rimelig forklaring. I virkeligheden opstod den pågældende ændring nemlig ikke allerede i andet kvartal 1981, således som sagsøgeren mener, men først under det derpå følgende kvotasystem. Med hensyn til sanktioner på grundlag af beslutning nr. 2794/80 er det imidlertid vigtigt, at gruppe II-produkter på det tidspunkt endnu var omfattet af beslutningen, og det kan næppe siges at være en fejl ved udøvelsen af skønnet, at Kommissionen ved fastsættelsen af bøden før en kvotaoverskridelse i første kvartal 1981 ikke har taget hensyn til den markedssituation, der først opstod måneder senere.

5. På baggrund af det ovenfor anførte kan det sammenfattende fastslås, at sagsøgeren ikke har fremført nogen omstændigheder, der kan begrunde en ophævelse af den bøde, sagsøgeren er blevet pålagt. På baggrund af den fastslåede mindre produktion i andet kvartal 1981 kan det højst overvejes at nedsætte bøden med et vist beløb, fastsat efter Domstolens skøn. På baggrund heraf finder jeg det rimeligt, at hver part bærer sine omkostninger.